

— Но тутаки той си спомни, какъ съ него сж се гаврили клиентитѣ, стана му тежко на душата, и за развлѣчение, извади изъ джеба си кесията и започна да брои собственитѣ си пари. Паритѣ му бѣха много, но Тодоръ искаше още. Дяволътъ съ сини очила му донесе още една кесия, по-голѣма, но нему се дощѣ още, и колкото повече пари наброяваше, толкозъ по недоволенъ ставаше.

Привечерь дяволътъ му доведе една висока, хубава госпожа съ червена рокля и му каза, че туй е новата му жена. Дълго той я гледа и ядоха заедно разни сладкиши. Презъ нощъта лежѧ на меко, пухово легло, обръща се отъ страна на страна, но никакъ не можа да заспи. Стана му страшно.

— Пари имамъ много, — говорѣше той на жена си, току вижъ, че крадци се промъкнали въ кжщи. Стани, моля, запали свѣщъта и разгледай на всѣкъде, дали нѣкой не се е скрилъ. Цѣлата нощъ той не заспа и постоянно става да наглежда, дали не е разбитъ сандѣка. Сутринъта трѣбваше да иде въ църква, на служба. Но въ църква на всички еднаква честь се дава — както на богати, тѣй и на бедни. Когато Тодоръ бѣ беденъ, той се молѣше така: „Господи, прости ме, мене грѣшния! Сжщото говорѣше и сега, като богаташъ. Каква е разликата! А следъ смъртъта богатия Тодоръ ще заровятъ не въ злато, не въ ялмази, а въ сжщата оная земя, въ която ровятъ и най-сетния сиромасъ. Ще гори Тодоръ въ сжщия огънь, въ който ще горятъ обущаритѣ. Всичко туй за него бѣ обидно, а тукъ още му тегне ситиятъ обѣдъ, и вмѣсто молитва, въ главата му нахлуватъ разни мисли за сандѣка съ паритѣ, за крадцитѣ, за своята продадена и загубена душа.

Излѣзе той отъ църквата сърдитъ. За да разгони